

Anna Fenclová se narodila na podzim roku 1933 na vesnici nedaleko Plzně. Bylo jí 6 let, když začala druhá světová válka.

Měla jsem velice hezké dětství, do roku 38, kdy nás začali obsazovat Němci a stali jsme se protektorátem Čech a Moravy.

Vesnička, kde se narodila a prožívala dětství, byla v blízkosti železniční trati. Jednou, když se ke konci války vracela se spolužáky z Rokycan, zažila hloubkové lety amerických letců, kteří útočili na projíždějící vlak.

Když jsme přišli do lesa tady nad Horomesticemi blízko domovu, tak přiletěli ti hloubkový letci. To ti bylo tak strašnej rachot, a jak to lítalo jako nízko tak si viděla úplně obličejje těch letců.

To ale nebylo vše. Paní Fenclová se ten den vůbec poprvé setkala s vězni z koncentračního tábora.

Poslední vlak byl takový hitlák, a takový hubený ruce vyhazovali ven a křičeli: CHLEBA CHLEBA. A my jsme nevěděli, co to je.

Kvůli tomuto náletu se museli s rodinou dočasně přestěhovat.

A ještě ten den když jsme přišli domů, tak jsme se všichni co bydleli u tratě, jsme se museli vystěhovat na jinej konec vsi, protože měli strach, kdyby byl znova ten nálet, protože jak vezl tu munici, tak měli strach, že to bude vybuchávat.

V letech 1942-45 provedlo britské a americké letectvo celkem 12 náletů na Plzeň. Snažili se zničit Škodovy závody, jednoho z největších evropských výrobců zbraní a munice.

No a taky když bombardovali taky jsme museli chodit do sklepa. Dyť tenkrát přece když bombardovali tady Letnou v Plzni. Vono to mělo jít na škodovku a oni tak nějak hold se spletli tak to tam vybombardovali. To i dokonce naši vzdálení příbuzní přišli o život. Zůstal akorát jim jeden chlapec.

Paní Fenclová ve svém životě zažila hodně šťastných i smutných momentů, které nějakým způsobem ovlivnily její život. I tak ale všechno zvládla a pořád žije naplno.

A co by vzkázala současné generaci?

Aby se učili i pracovali a vážili si toho, co dneska mají.